

Bilgi Çağında Bilgisiz, İrfansız Ve Tefekkürsüz Bir Toplum İnşâ Etmek

Mesut MEZKİT*
mesutmezkit@gmail.com

Öz

Üçüncü bin yıla girdiğimiz bir asırda bilgiye fazlaca vurgu yapılması bunun önemine varılması anlamına gelmektedir. Bilgi - irfan - tefekkür, bir medeniyetin temel taşı..Bilgisiz inancın ne kadar kadük kalacağı açık ise hazmedil(e)memiş bir bilgi aleminden doğacak tefekkürün nasıl noksan kalacağı izahtan varestedir. Bir bina düşününüz ki zayıf veya temelsiz; küçük sarsıntılarda yerle bir olacağını aklımızla rahatlıkla tartabildiğimize göre bilgisiz bir irfanın ve dolayısıyla tefekkür dünyamızın ne kadar sığ kalacağı âşikârdır. Bu çalışmada bilginin nitelikleri, bilgi-irfan ilişkisi ve bunları zağlam zemine oturtan kitap okumayı merkeze alınması ne kadar gerçekçi. Bu hususlara temas edilecektir.

Anahtar Kelimeler: Bilgi çağı, Bilgi, irfan, tefekkür, arif, marifetullah, Ahlak Felsefesi, Tüp bebek,

Building a Society With no Knowledge, Wisdom and İdea in Knowledge Era

Abstract

As we enter through the third millenium, refering to knowledge and information underlines its importance. Knowledge and wisdom, mile stone of a civilisation... Beliefs without knowledge are lapsed as well as knowledge out of an unaccepted society will also fall short. Think of a building with no solid subgrade, you are sure that this building will collapse at any earthquake and therefore it is easy to realize that wisdom without knowledge are shallow for our world. In this research, how realistic it is to center the reading activity and show relation of knowledge and wisdom. These points are discussed.

Keywords Knowledge era, Knowledge, Wisdom, wise, meditate, Art of Allah, Moral Philosophy, Tube baby.

*Ziraat Yük. Müh./Yazar/Tapu Müdür Yardımcısı

GİRİŞ

Üçüncü bin yıla girdiğimiz bir asırda bilgiye fazlaca vurgu yapılması bunun önemi- ne varılması anlamına gelmektedir. Ancak, görünür, sathi (yüzeysel) bilginin ehemmiyeti- ne dair yapılan vurguların dini, metafiziği, dışlayan, değeri ve gerçekliği beşeri bilgi araç- larının ulaşabildiği sınırdan tutan, bunun ötesi- ni-en azından şimdilik-yok sayan bilgidir. Bu bilgi kaynağını irdelemeyen, başı ve sonu dev- re dışı bırakan, içe değil, dışa yönelen bir bil- gidir. Buna rağmen "hayatta en hakiki mürşit ilimdir" vasfına layık görülmemekte, dinlerin ve aşkın rehberliklerin yerine teklif edilmektedir; bu noktadan itibaren bilim, bilimciliğe dönüş- mekte, onun da ümmeti ve kulları boy göster- mektedir (Karaman, 1996,31).

Bilgi-irfan-tefekkür, bir medeniyetin temel taşı.. Bilgisiz inancın ne kadar kadük kalacağı açık ise hazmedil(e)memiş (içselleştiril(e)memiş) bir bilgi aleminden doğacak te- fekkürün nasıl noksan kalacağı izahtan vares- tedir. Bir bina düşününüz ki zayıf veya temel- siz; küçük sarsıntılarda yerle bir olacağını ak- lımızla rahatlıkla tartabildiğimize göre bilgisiz bir irfanın ve dolayısıyla tefekkür (düşünce) dünyamızın ne kadar sığ kalacağı âşikârdır.

1. NİTELİKLİ BİLİMLE ARŞINLAMAK

Hayata bakıldığında insanın diğer canlılardan temel farklılığının bilinmeyeler karşısındaki tutumudur. İnsan-dışı varlıkların belirsizlikler karşısında gösterdiği davranış ta- mamen içgüdülere ve reflekslere bağlı, sorum- luluk fikrinin hakim olmadığı bir alemdir. Beşer olarak insan ise akletme kabiliyeti saye- sinde belli olmayanları tespit edebilmek için yüklendiği sorumluluğun bedelinin ödemekle karşı kaşıya kalacaktır. Bunu deruhte etmek sadece insana mahsustur. Sosyal bir varlık olarak insanın bu mesuliyetle nasıl başa

çıkacağını ise tek başına yapması düşünüle- mez. Bir rehber, yol göstericiye ihtiyaç vardır. Bu yol gösterici de ilim ya da bilimdir. Bilimin yol göstericiliği ise nitelikli bilgi (Eroğ- lu,2010,20) ile mümkündür. Nitelikli bilgilerin başında ise "Vahiy kaynaklı bilgiler, insanla- rın iç huzura ulaşma ve mutlak bilgiye iman etme ihtiyacına cevap vermektedir. İnsanların yaşadıkları hayata bizzat kendilerinin kattık- ları nitelikli bilgiler içerisinde bilimsel bilgi, felsefe bilgisi, estetik bilgisi (sanat bilgisi) ah- lak bilgisi ve teknik bilgileri sayılabilir" (Eroğ- lu, 2010, 20). Nitelikli bilginin insanın yaşadığı hayata kattığı anlam dengedir. Görünen ve görünmeyene, mevcuda ve mevcut-ötelere ulaşmada nitelikli bilginin bizatihi özümse- mesi önemlidir. Sadece kuru bilginin keyfiyet- ten mahrum tecrübelerin anlamsız olacağı muhakkaktır. Anlamsızlığı bertaraf etmek için bazı malumatlara ihtiyaç duyulacağı da açıktır.

1.1.Bilgi, Bilim ve Bilimsel ya da İlmî Bilgi nedir?

R.Garaudy, 20. Yüzyıl Biyografisi adlı eserinde Bilimciliğin macerasını şöyle niteler (Komünist bir bilim adamı iken Müslüman olmuştur): " Galile'den Descartes'a,18.yüzyıl Fransız filozoflarından 19.yüzyılın büyük bu- luşlarına kadar Bilim, gittikçe artan bir şekil- de mümkün olan tek bilgi olarak ve doğanın karşısında tüm yapabilme gücüyle insana var- lığının anlamını veren bir şey olarak değeri- lenildi. Bilimsel bilgilerin sürekli büyümesi üzerine kurulu olan, insanlığın sınırsız gelişi- mine inanç, kabul görmüş bir çeşit dogmaya dönüştü. Bilimin bilimciliğe doğru bu genel- leşmesi birçok gizli postülat (öndoğru) daya- nıyordu...Bu bilimci anlayışın ana çizgilerini Auguste Comte belirlemişti ve felsefeyi dışa- rıda bırakıyordu. Yirminci yüzyılın ilk çeyre- ğinde bilimin gelişmesi bu ölü ve küçültücü anlayışı ortaya çıkardı" (Akt.: Karaman, 1996, 32).

Bilimin batıda nasıl bilimciğine dönüştüğüne bu şekilde izah ettikten sonra tanımlara geçerek konumuzun temellerini atalım.

Bilgi; insan bilme etkinliğinde bilen; yani özne; karşılaştığı nesnelere ise bilinen; yani objedir. Bu takdirde, bilme etkinliği, özne (bilen) ve nesne (bilinen) arasında meydana gelen bir süreç sonucunda çıkan üründür (Mengüşoğlu, 1992, 47-48).

Bilim, doğru düşünme, sistematik bilgi edinme sürecidir. Bilimin amacı dış dünyada doğru bilgiyi yanlış ayırarak onu sistematik bir biçimde değerlendirmektir. Bir çeşit doğru düşünme sanatıdır (Türkdoğan, 2009, 21). Yani bilim devam edegelen bir haldir. Yenilenebilen, sonuçlar üzerinden sorgulanabilen bir vetiredir.

Bilimsel ya da ilmî bilgi ise bir sonuçtur. İnsanların doğru ile yanlış birbirinden ayırmalarına imkân verir .

Başta Vahiy bilgisi olmak üzere diğer nitelikli bilgi kaynaklarını, bilinçli ve samimi bir şekilde yaşadığı hayata uygulayan bir kişi, nispeten “şahsiyet” bulur ve “kâmil insan” yani mükemmel insan olur (Eroğlu, 2010, 21).

Bilimsel bilginin doğruladığı şu gerçek gibi: “Osmanlılar nev’i şahsına münhasır (sui generis) bir iktisadi sistem oluşturmuştur. Orta Asya ve Orta Doğu’nun tecrübe birikimi, Anadolu’nun ve fethedilen bölgelerin mahalli gelenekleri İslâm çerçevesinde asırlarca süren ve birbirlerine eklenen çabalarla özgün bir sistem oluşturmuştur. Bu sistemin batı ile etkileşim halinde olduğunu ve XVIII. yüzyıl sonlarına kadar batının oluşumuna katkıda bulunmuştur” (Tabakoğlu, 2005, 17).

Yüz elli yıllık bir dönem içinde, yani 1750’den 1900’e kadar, kapitalizmle teknoloji dünyayı fethetmiş, bir dünya uygarlığı oluşturmuştur. Kapitalizm de teknik yenilikler de aslında yeni bir şey değildir. Her ikisi de Batı’da da Doğu’da da yüzyıllardır hep tekrarlanan olgulardır. Asıl yeni olan bunların yayılış hızı, bir de kültürleri, sınıfları, coğrafi uzaklıkları aşır dünyanın her yanına yayılabilmeleridir (...).

Bu değişimi güden şey, bilginin anlamında yer alan köklü değişikliktir. Hem Batı’da, hem Doğu’da ,bilgi her zaman için var olmaya uygulanan bir şey olarak görülmüştür. Ama, şimdi birdenbire, var olmak yerine, yapmaya uygulanan bir şey haline gelmiştir (Drucker, 1994, 33).

Başlangıçta gerçeklik varlık, bilgi ve saadetti-Hindu geleneğinde sat, chit ve ananda; İslâm geleneğinde ise Allah’ın sıfatları, arasında olan kudret, hikmet ve rahmet -ve ‘başlangıçta’ da var olan ‘şimdi’de bilgiyle kutsal ve her şeyin kaynağı olan asıl ve kadim gerçekli arasında derin bir ilişki vardır. Zaman ırmağının akışıyla ve Gerçeklik’in makrokoz-mik ve mikrokoz-mik görünüşlerin sayısız aynasındaki kırılmaları yansımalarıyla bilgi varlıktan ve bilgi ile varlığın birliğini karakterize eden saadet ya da vecdden ayrı düştü. Özellikle modernleşme süreciyle dönüşüm yaşamış olan toplumlarda bilgi neredeyse tümüyle zahirileşmiş, kutsal olandan ayrılmış ve Bir olana birlikte olmanın ürünü ve kutsal olanın rayihası olan saadet neredeyse elde edilemez ve yeryüzünde bulunanların çoğunluğunun idrakinin ötesinde olan bir şey haline gelmiştir (Nasr, 2001, 11-12).

1.2.İrfan Nedir?

İrfan; bilmek ve anlamak mânâlarında olmakla birlikte, **eğitim ve öğretimle elde edilemeyen gerçeği, sezerek idrak etme gücü; bilme anlayış. Dini gerçek ve sırları biliş demektir** (Doğan,1990).

Fransızca bir kelime olan kültür, lisanımızda **irfan** yerine kullanılsa da, tam olarak karşıladığı söylenemez.

İrfanı deruni bir yaklaşımın dinin ve ilmin hamuruyla yoğrulmuş; hikmetin müdirliğini ifade eden telâkkinin ihtivası; kültürün sathiliğine (yüzeyselliği!) meydan okuması; kültürün ithalliğine nispet, irfanın makullüğü vemakbullüğü milletin vizyonunda asıldır. Ancak, irfanın imbiğinden

geçmiş kültürün baş tacı olmaması da çağdışlıktır. İdraksizliktir.

Ayrıca **irfan**'ın, tasavvufi yönü de vardır; **İlahî bir feyz olarak kâinata, hayata ve memâta ait birtakım sırlara vakıf olup bilme hasletidir**. Bir diğer ifadeyle irfan, “**Sofilerin rûhânî halleri yaşayarak, mânevî ve İlahî hakikatleri tadarak elde ettikleri ilim**’dir. Bu yoldan Hakk’a dair elde edilen ilme **mârifetullah**, buna sahip olan kişiye de **ârif-i billah** denir.

1.3. Tefekkür Nedir?

Herhangi bir mesele hakkında düşünme, zihni yorma, derin düşünme ve işin şuuruna varma.

Tefekkür, insana mahsus bir özelliktir. İnsan tefekkür sayesinde diğer varlıklardan ayrılır ve üstün olur. Tefekkür, ancak kalpte tasavvuru mümkün olan şeyler hakkında yapılabilir. Onun için Allah’ın yarattığı varlıklar hakkında tefekkür mümkündür. Fakat Allah’ın zatı hakkında tefekkür mümkün değildir.

Tefekkür neticesinde insan geniş bir bilgiye sahip olur.İnsanın bilgisi (ilmi) artınca da, kalbinin hali değişir. Bunun sonucunda da insanın hali ve hareketleri tekamüle seyrederek. Dolayısıyla insanın bilgisinin artması ve davranışlarının düzelmesi tefekkürle başlar.

Tefekkürle aynı kökten gelen kelimeler Kur’an’da onsekiz yerde geçmekte; akıl erdiren, düşünen, bilen insanlar için ibretler vardır denmekte ve tefekkür anlamını ifade eden pek çok kelime bulunmaktadır.

Tefekkürün yani derin bir düşüncenin neticesinde bu kanâata varan ve ona göre bilinçli hareket eden kişi, her zaman için kârlı çıkar. Bilerek kötü şeyden korunmuş ve iyiyi tercih etmiş olur. Aynı zamanda başkalarını taklit etmekten kurtulur; kendisi başkalarına yol gösterir (Turgay, 2000, 22).

1.4.Ahlak Felsefesi Nedir?

İyi ve kötü olanı, ahlaklı ve ahlaksız olanı inceleyen felsefe disiplinine ahlak

felsefesi veya etik denir. Ahlak felsefesi, insan davranışlarındaki ahlakî değerleri araştırır. Sağduyu, dinî ve gündelik bilgi, ahlaklı emirler ile tanımlanır (Çüçen, 2009, 27).

2.BİLGİ – İRFAN - TEFEKKÜR İLİŞKİSİ

2.1.Bilgi-İrfan-Tefekkür İlişkisi Nasıldır?

Bir toplumun tekâmülü, tefekkür eden insanların tesir gücüne bağlıdır. İnsan olmanın gereği, tefekkür etmek, düşünmek ve bunu hayata geçirmek. Türk fikir hayatı ise tefekkür etmekten çok uzak, hususiyetle ideolojik “izm”lerin peşinden giderek, fikrî dogmaların ardı sıra sürüklenmiş yıllarca...

İdeolojik bakış, hastalık haline gelip müzminleşince, tedavisi imkânsızlaşmıştır. Her tefekkür eden âdemin aynı “şeyi” düşünmesi gerekiyormuş intibah, fiili duruma dönüştürülmüş. Her tecdit hareketini kendi dogmasının süzgecinden geçirmiş, neticede ise muasırlık adına iki asıra yakındır debelenip duruyoruz. Bir türlü girdiğimiz çıkmaz sokağın farkında olmadan, karanlık yerlerde ümit ışığı arıyoruz. Halbuki, tefekkür edebilseydik; sahil geleneğe, millî ve tarihî mirasımıza sahip çıkabilseydik, düşünce âleminde, ithal edilen “izm”ler değil, asriliğin müspetesiyle yapılan sentezin mahsullerini şimdi topluyor olurduk.

Fikir hürriyetinin önüne eli sopalı vazifeliler değil de, mürekkep bulaşmış yüzler gelmiş olsaydı, çok imrendiğimiz batı tarzı muasır medeniyet seviyesini çoktan geçmiş olurduk. Yıllardır eşikte bekleyerek, kendi kıymetlerimizden koparak “modernleşmedik”.

İlim ve tefekkür, bilgi ve fikir, ilim ve düşünce; bunlar birbirinden ayrılmaz kavramlardır. İlim olmadan fikrin olamayacağı için, tefekkürün de meydana gelmeyeceği aşikârdır. Bilmek, öğrenmek, en yetkili zattan veya muallimden veya öğretmenden veya “uzman” kişiden bilgileri deruhte etmektir. Buna ham bilgi denir. Verilenler

yorumlanmadan, seçmeden, ayıklanmadan alınır. Veyahut da öğrenmeye daha batını za-
viyeden bakılırsa ilmi bu şekliyle yani İlm-î
Vehbi yoluyla almak mümkündür. Ki bu şe-
kilde bilgileri almak istisnaidir. Tasarrufu
elinde olandan alınır. Bizim içim asıl olan ise,
bilgiyi öğrenilmesi icap eden yerlerden
alarak ilk safhada bilmek fiilini hayata geçir-
mektedir.

“Haberlerin doğru ve gerçek olanlarını
yalandan ayırmak, sosyal hayatın karakterini
ve doğasını bilmekle mümkün olur. Doğruyu
yanlıştan ayırmanın ayırmada en iyi ve en
güvenilir yol budur.

(...)(V)uku bulmuş olaylarla ilgili ha-
berler söz konusu olduğunda, bu haberlerin
sosyal hayatın doğasına uyup uymadığı ve
böyle bir şeyin gerçekleşme imkanı bulunup
bulunmadığının araştırılması gerekir ve az
önce söylediğimiz gibi, bu haberi nakledenin
güvenilir olup olmadığını araştırmaktan çok
daha önemlidir” (Haldûn, 2004, 72).

Peki, bilgiyi bu şekilde öğrenmek, bir
üst bilenden alt bilene nakli, fikir edinmemize
yardımcı mı olur yoksa fikri öğrenmeden evvel
de mümkün olabilir mi? İşte, meselenin en
hassasiyet arz eden yeri burasıdır. Elbette ke-
miyet itibarıyla alınan bilgiler olmadan da
fikir sahibi olabilir; ancak böyle bir şeyin
vukuunda da “alaylı” mektepten talim ve ter-
biye vardır. O cemiyetin ilmî alt yapısı sağlam
ise, işin ehline gitmeden de fikir sahibi olmak
da mümkündür. Ancak, esas olanı ise ilmin
ışığındaki fikirdir. Buna ilm-i kesbi yoluyla
tefekkür demek daha doğru bir tespit ve tefsir
olur. Çalışarak, azmederek, ehlienden mekte-
binden / okulundan öğrenerek fikir sahibi ol-
manın tefekkür hayatında kalıcılığı ve etkisi
imkân dahilindedir.

Fikir ve bilgi ayrılmaz bir ikili ise, uy-
gulamada nasıldır? Bu noktada ise maalesef
halimiz içler acısıdır. Hele hele “alaylı” mek-
teplilerin kalmaması da fikri yozlaşmanın had
safhaya ulaşmasını hızlandırmıştır. Halbuki
asrımızda iletişim vasıtaları ve diğer imkânlar

ile bilgi sahibi olmak kolaylamış gözüke de,
fikir sahibi olamadığımız ortadadır. Her geçen
gün fikirsiz bilgiçler toplumu bir ahtapot gibi
sarmaktadır.

2.2. Red Ettiğimiz Tarihimizden İlme, Bilime Verilen Değere Bir Örnek

Fatih Sultan Mehmet Han, 1470 sene-
sinde kendi ismiyle yaptırdığı caminin etrafın-
da meşhur Sahn-ı Seman medreselerini kurdu.
Medreselerin açıldığı sıralarda koca Fâtih,
külliyyede kendisine de bir oda ayrılmasını
istedi. Fakat, müderrisleri, “ burada bir oda
alabilmeniz için önce imtihana girin, daniş-
mend (asistan) olun, tercih ettiğiniz ilim şube-
sinde tez yapın, eser verin, sonra müderrisliğe
erişin; ancak ilim ocağında bu şekil makamınız
olur” dediler. Fatih Sultan Mehmed Han, bu-
nun üzerine müderrislerin koştukları şartı
gerçekleştirdikten sonra Sahn-ı Seman’ da oda
sahibi olabildi (Yılmaz, 1998, 81).

Bilgiyle donatılmış kültürlü bir insanı
hayata katmak, milletle bütünleştirmek; anla-
yış ve algılayışın kendi değerlerimizde hemhal
olmasıyla mümkündür. Bundan ötürüdür ki,
irfan mı kültür mü sualine, Ömer Seyfettin’in
öğretmen arkadaşlarıyla giriştiği âlim, ârif
tartışmasına bakmak meseleyibirazdaha an-
lamlıdır.

2.2.1.Âlim Mi, Ârif Mi?

Ömer Seyfettin İkinci Dünya Harbi yıl-
larında öğretmendir. Bir ara öğretmenler oda-
sında otururken: “Arkadaşlar”, der. “**Bu mil-
let âlim değildir ama âriftir. Bu irfanı saye-
sinde pek çok şeyi okumuşlardan daha iyi-
sezer, farkeder ve bilir..**”

Arkadaşları itirazı basar: “ **Olur mu öyle şey!
İlmi olmayanın irfanı mı olurmuş**” derler.
Harp yılları olduğu için de, iktisadi ve ticari
hayat durgun, yokluk ve sıkıntı had safhada-
dır. Şekersizlikten çaylar bile kuru üzümle,
pekmeze içilmektedir. Bu durumu değerlen-
diren Ömer Seyfettin: “**Müjde arkadaşlar**” der.
“**Almanya’dan bilmem kaç ton şeker geli-**

yormuş, çayları kuru üzümle içmekten kurtuluyoruz!” Bunu duyan öğretmenler, sevinçten yerlerinden fırlar ve bu haberi avuçlarını patlatırcasına alkışlarlar. Ama o da ne? Tam bu esnada kapı önünde bulunan hademede en ufak bir reaksiyon görülmemekte. Ömer Seyfettin bu defa hademeye döner ve: **“Sen niye sevinmiyorsun, şeker ihtiyacın yok mu?”** diye sorar. Hademenin verdiği cevap ârifânedir:

–“Boşversene Bey'im”, der. “Kel merhemi bulsa kendi başına sürecek! Almanya harp ediyor, düşünsene...Şekeri nerden bulup da bizegönderecek!?”

Bu cevap üzerine Ömer Seyfettin, irfandan mahrum olan arkadaşlarına dönerek, **“İşte”, der. Beyler, âlimle ârifin, ilimle irfânın farkı...”**

İlmin, yani bilginin sadece teorisiyle meşgul olmak, onu hal etmeden sunmak; hayatını kuru bilgiyle yönlendirmek kişinin geleceği açısından çok okumuş cahiller sınıfına sokar. Yani vali olup da adam olamamak gibi bir şey. Bilginin dış görünüşüyle modernize olmuş milletler meselelere hep onların gözünde bakarlar. Bir problemin farklı bir boyutunun olmadığını düşünürler. Mesela, zahiri bilgiyle onu bütün benliğinde nüfuz ettirmiş Nasreddin Hoca'nın eşeğine ters binmesi hikayesinde olduğu gibi..

2.2.2. Nasreddin Hoca, Eşeğine Niçin Ters Bindi?

Nasreddin Hoca merhum, eşeğine “ters” binerek, kötülüğe ve kötülere “karşı duruşu” sergilemektedir. İnsanların sel gibi aktığı kapitalist anlayışa bend olmaktadır. Eşeğin doğru yönde olduğu düşüncesini savunanların; fikir birliği etmiş ademoğluna; eşeğine ters binerek “ötelere” tefekkür etmenin daha iyi olacağını göstermiştir. Merhum Hocanın, “eşek” sembolü, aslında “eşeklikle” mücadelenin remzidir. Yani Nasreddin Hoca (k.s.), cehaletle, geri kalmışlıkla, shevî arzularla, şeytanlaşmış insanlarla, ruhsuz dünyayla mücadele edilmesine işaret etmektedir.

Nasreddin Hoca, “akıl yolu birdir” fikrini serdeden Semerkant Han'ının bu görüşlerine katılmadığını ifade eder ve eleştiride bulunur. Bir meselede fikir beyan ederken, tek bir zaviyeden meseleye bakılmamasını, bakılmayacağına, böyle bir bakış açısıyla yapılacak değerlendirmelerden hatalı neticeler doğacağını; dolayısıyla olayların, varlıkların, meselelerin birden çok cephesi olduğunu söyler. İnsanın 'Varlık' sebebine aykırıdır aynı fikre sahip olmak.. Yani “akıl yolun bir-liğine” muhalefet ederek, “ters”ten olaylara yaklaşır. Bu fikirleri saraydaki alimlere ileten Han'la aynı görüşü paylaştıklarını söyleyen alimler, Nasreddin Hocayı haksız bulurlar. Hoca merhum da tartışmanın uzaması üzerine; yani alimlerin bu işteki “tersliği” kavrayamamaları anlatmak için saraydan dışarı çıkar. Bir vakit sonra eşeğine ters binerek tekrar saraya döner. Saraydaki alimlere ne gördüklerini Han'dan sormasını talep eder. Bütün alimler aynı cevabı verir: **“Eşeğe ters binmiş adam görüyoruz.”** Hocanın beklediği cevap da budur. Hemen taşı gediğine koyar. Ve, ders verircesine şunları haykırır: **“Gerçekten de hepimizin aklının yolu bir; eşeğim dahil. Aklınız size eşekle adam ilişkisinde bir terslik olduğunu söylüyor. Bir terslik var, ancak neyin ters neyin doğru olduğuna, meselenin hangi tarafında yer alırsanız ona göre cevap verirsiniz. Sizler eşeğin tarafını tutup, bana 'ters duruyor' dediniz, oysa meseleyi benim açımdan gören bir insaf ehli benim değil, eşeğin altta ters durduğunu görecektir.”**

Hoca merhumun ters oturmasıyla alâkalı başka bir hikaye de şöyle-dir: Hocaya eşeğe niçin ters oturduğunu soranlara verdiği cevap tefek-kür sahiplerine bir şey ifade edebilir: **“Dünyaya bir de bu taraftan bakmak istedim.”**

2.3. Bilimde Ahlak Var mıdır?

2.3.1. Bilimde İrfanı Boyut Olmaz İse

Bilimsel Ahlaksızlık Peyda Olur

Bilim ve teknolojinin ilerlemesi, insanlığın maddî refahına bulunduğu katkıdan dolayı müteşekkire olmamız lazım gelir. Ona, her türlü ortamın bahşedilmesi icap eder. Elbette, asrımızın teknolojik gelişmelerinin insanlığa faydasını inkâr etmemiz, abesle iştiğaldir. Beşeriyetin menfaatine olacak her adım taktirle karşılanmalıdır. Nasıl ki, elektriği bulan Edison'a minnet borçlu isek, diğer sahalar-daki olumlu icraatı olanların da -kim olursa olsun- insanlığın şeref üyesi sayılmalıdır. Ancak, ilmin, "bilimselleğe" tahavvül etmesi (dönüşmesi) neticesinde maddî boyutun hakim olmasıyla "ahlâkî" zaafiyet kendini göstermiştir. İşte, meselenin bam teli burasıdır. Batı, maddî alandaki tekâmüle hep "pozitivist" bakış açısıyla yaklaştığı için, bütün dünyadaki yansımaları daböyle olmuştur.

Bilimin "evrenselliği"nden dem vurulurken, yeni icadın hangi fakire aksettiğini bilen var mı? Bir noktada aksediyor: o da, ko-bay olarak kullanılan kimsesiz, fakir, hakkını arayamayacak halde olan mazlumlardır.

Asrımızın en mühim buluşlarından biri olarak kabul edilen "gen haritasının" çıkarılması; insanların "gen"leriyle oynamanın hangi çılgınlığa yol açacağını en yetkili ağız-lardan duymak mümkündür. Bu meselenin ilmî tarafı bir yana, ahlâkî yönü akıl almaz derecede, çılgınlıkların arz edeceği iddia edil-memekte; bilakis genetik ahlâksızlığın hangi safhalarda olduğunun bilinmemesinin dehşet vericiliğinden korkulmaktadır. Buralarda de-ney aracı olarak kullanılan insanların kimler olduğunu tahmin etmek güç değildir. O halde, bilimin faydasından söz edeceksek, evvelâ onun ilmiliğinden, yani ahlâkîliğinden bahset-memiz gerekir. Bilimde ahlaki/inanç taraf ol-maz ise nasıl dehşetengiz olaylara sebep oldu-ğunu vereceğim örnekler meseleyi açıklığa ka-vuşturacaktır.

2.3.1.1. Tüp Bebek

İlk olarak ülkemiz insanını da yakı-nan ilgilendiren "tüp bebek" olayıdır. Çocuğu olmayan insanların nasıl gayri meşru yollara sevk edildiğini biliyoruz. İlmin ahlâkî cihetinin noksanlığı sonucunda, "bilimselliğe" tapını-lacak mesabedeki itikat, ahlâksızlığın kapısını aralatmıştır. Prof. Dr .CevatBabuna, bu hususu şöyle değerlendirmektedir:

"Sperm babadan, yumurtacıktan anneden alındığı zaman bir sorun yok. Dinî esaslara uygun. Sperma babadan gelmektedir, yumur-tacıktan anneden gelmektedir, gayri meşru bir olay yoktur tüp bebeklerde. Ancak, sonradan bu, gayri meşru yollara da saptırılmıştır. Me-selâ sperması olmayan kocalar vardır. Başka-sının spermasını almak suretiyle annenin yu-murtacığını onunla aşılama ve böylece o yu-murtacığını içeriye yerleştirilmesiyle ailesinin yarısının rol aldığı bir bebek doğmaktadır. Tabi ki burada zina kokusu vardır. Çünkü genetik olarak bir çocuğun anneden ve baba-dan gelen DNA sistemini taşıması lazım gelir-ken burada bir yabancı için içine girmektedir. İslâm dini açısından zina en büyük günahlar-dan biri olduğu için bizim ülkemizde ve İslâm dünyasında bu kabul edilmemektedir. Baba ile anne arasında olan bir münasebet olduğu za-man bu meşrudur, ama bir yabancı karıştığı zaman meşru değildir.

Çok sık rastlanılan ve spekülasyona çok müsait olan yabancı sperma ile aşılama olayı, bizim dinimiz tarafından kesinlikle ka-bul edilemeyecek çirkin bir olaydır... (S)perm bankası denilen şey insanlığın intiharıdır. Ai-leyi ve toplumu çökertecek gayri meşru bir uygulamadır. Avrupa Birliği'nin bu gibi dini-mize, örf ve âdetlerimize aykırı olan bir şeyi zorlaması mümkün değildir. Böyle bir kanun olsa bile, vicdanı olan, dinine, örf ve âdetlerine bağlı olan bir insan bunu yapamaz. Mühim olan kanundaki yasa değil, insanın ruhundaki yasadır."(Babuna,2004,16-22)

Ahlâkî kıymetlerin olmadığı yerde, ilim olamaz. İlmin olmadığı yerde hangi

gelişme olursa olsun, “bilimsel” ahlâksızlığı körükleyecektir. Çünkü, “bilimsel ahlâksızlığın” kökünde; vahşi kapitalizmin maneviyat tanımayan, her şeyi madde ile ölçen, pozitivist telâkkisi vardır. Metafizigi kabul etmeyen; her şeye “Amprizm” ile yaklaşan anlayışın neticesi debudur.

2.3.1.2. İlaç Firmaları ve AIDS

İkinci örnek, Kapitalizmin bilime bakışını göstermesi açısından önemlidir.

İlaç endüstrisi gücü yetmeyenlere ilaç dağıtmayı reddetmesi ve fahiş fiyatlarıyla meşhurdur. Özellikle Afrika’da AIDS salgını ile mücadeledeki ilaçların yokluğu, kapitalizmin ihtiyacı olanlara ilaç ulaştırma konusundaki kifayetsizliğini ispatlamaya yeter. Peki kâr amacı gütmenin yeni ilaçlar geliştirmedeki rolü nedir? Büyük ilaç firmaları, endüstrilerinin AR-GE (araştırma ve geliştirme) kısmında da iyibir sicilesahip değiller.

AIDS hastaları her yıl kendilerini hayatta tutan ilaçlar için on binlerce dolar ödeyebilir. 2003 yılında Fuzeon adında bir ilaç tanıtıldı (fiyatına büyük bir itiraz vardı) ve hastaları yıllık 20 bin dolarlık bir fatura ile vurdu. Roche’nin başkanı Franz Humer fiyatı savunmaya çalıştı, “Yenilik getiren çalışmalarımızda uygun bir geri dönüş oranı yakalamaya ihtiyacımız var. Bu çığır açıcı büyük bir tedavi. Bu yenilikçi çalışmaların devam etmesini istemeyen bir toplum hayal edemiyorum..”

Ancak bay Humer’ın bahsettiği yenilikçi çalışma, sadece yarı-gönüllüdür. İlaç firmalarını merhamet duygusu değil nakit para motive eder. Bir ilaç firması için AIDS’li bir insan, hasta değil müşteridir. İlaç endüstrisinin bu insanların sürekli müşteri olmasını sağlamak konusunda finansal bir güdüsü var. Bu sebeple bir tedavi bulmak için çok az sayıda araştırma yapılıyor. Çoğu araştırma özel sektörden hastaların ömür boyu kullanmak zorunda kalacakları nitelikte ilaçlar bulmak için yapılıyor (Palecek,2009,16).

2.3.1.3. “Deneklerin Kafatası Açıldı”

Üçüncü örnek, Alexander Cockburn ve Jeffry St.Clair, “Kırlı Beyaz” isimli kitabından:

“Deneklerin kafatası açıldı”

“Üç mahkum anestezi yoluyla uyuşturuldu, kafatasları açıldı ve CIA doktorları tarafından beyinlerinin değişik kısımlarına elektrotlar yerleştirildi. Bu mahkumlar yeniden uyandırıldılar ve içi bıçaklarla dolu bir odaya konuldular. Beyinlerinin içindeki elektrotlar mahkumları gizlice izleyen CIA psikiyatratları tarafından aktif hâle getirildi. Bu şekilde birbirlerine saldırabileceklerini umuyorlardı. Deney başarısızlıkla sonuçlandı. Elektrotlar beyinlerinden çıkartıldı, hastalar vuruldu ve cesetleri gömüldü!

2.3.1.4. “Bilimin Şerefi İçin Çalıştık!”

Amerikan Halk Sağlığı Servisi ile Tuskegee Enstitüsü’nün siyahilere yönelik yaptığı çalışmalardan biri olan Albama’nın Macon kırsalından 600 fakir siyahi erkek seçerek bir deney gerçekleştirdiler. Buna göre araştırmayı yapan kişiler 600 kişiden 400’üne frengi mikrobunu aşıladılar. Kalan 200 kişiyi ise kontrol grubu olarak müşahede altına aldılar. Araştırmadan kastın zührevi hastalığının tabii seyrinin ne olduğunu tecrübe etmek istiyorlardı. Bazı hekimler bu erkeklerin bir kısmının frengi olduklarını tespit ettiklerinde bile “araştırmacılar” bu mikrobunu taşıyan siyah fakir erkeklerin tedavi olmasına mani oldular. Yıllarca devam eden bu “bilimsel” çalışmalarda deneklere sıcak yemek, baş cerrah tarafından imzalanmış birer sertifika, ücretsiz tıbbi bakım sözü ve 50 dolar tutarında defin parası verildi. Bu araştırma neticesinde 100’den fazla siyahi denek frengi mikrobunu sebebiyle hayatını kaybetti. Bu olay basına yansıdığı anda ise Amerikan Halk Sağlığı Servisi’nin Zührevi Hastalıklar Bölümü Başkanı Dr. John Keller, kendini şöyle savunur: “bilimin şerefi için çalıştık”

2.4.Bilim Objektif / Nesnel Olmalı Mı?

Büyük mütefekkirlerimizden Cemil Meriç şöyle der: “Objektiflik Namussuzluktur!” Bu tespiti Amerikan Halk Sağlığı Servisi’nin Zührevi Hastalıklar Bölüm Başkanı Dr. John Keller’ın “bilimin şerefi için çalıştık” ifadesiyle nasıl karşılık bulduğu vakıadır. Bizdeki anlayışın-akademik çevrelerce ve kendini batılı zannedenlerce- başta tarihimize olmak üzere dinimize, dilimize, kültürümüze, geleneklerimize ve diğer asli unsurlarımıza “objektif” olarak ele alınmasını tavsiye etmesi ve uygulamalarını bu yönde yapması ne kadar inandırıcı ve ilmî olabilir? Halbuki bize objektif diye gösterdikleri her verinin subjektif bir genellemeden ibaret olduğu görülecektir. Objektif olalım diyerek tarafsız yaklaşılmasını istedikleri mesele aslından çarpıtılmaktadır. Kendilerine kaynak edindikleri her şeyin esas itibariyle, objektif prensipleri arz edenlerin subjektif; yani kendi doğrularının doneleri, sunulanların aleyhinde gelişmelere gebe bıraktıklarının farkında değildirler.

Bu objektiflik furyasından nasibini en fazla Osmanlı tarihi almaktadır. Bazı çevreler veya bilim adamları Osmanlıyı ele alırken bitaraf bir davranış sergilemeye çalıştıklarına şahit oluyoruz! Halbuki onların tarafsız dedikleri batılı kaynaklardan aldıkları “objektif”! malumatların biraz daha yumuşatılmış şeklidir. Bakınız, bir bilim adamının Osmanlı’nın müsamahasını nasıl hafife aldığını ve ırkçı kokan birnakille meseleyi biraz daha netleştirelim:

“Osmanlı tarihinin dünya tarihi açısından içerdiği son derece de önemli boyutlarda bugün dar bir şoven bakışın güdümü altında görülebilmekten uzaktır. Osmanlıyı gayrimüslimlere hoşgörü gösteren ve aslında bir bakıma “adam ettiğini” ileri süren ve imparatorluğu saf bir Türk-İslâm devleti olarak temellendirmek isteyen muhafazakar ve anakronik bakış bu tarihi miyopinin en açık örneğidir. Ama bu bakış açısını eleştiren ve onunla zıt bir ideolojik kökene dayanan milliyetçilik karşıtı

başka bakışlar da aynı miyopiyi sürdürmektedir. Onlara göre Osmanlı daima kendisine yabancı bulduğu unsurlara karşı gaddarlık yapmak ilkesine göre kurulmuş olan bir kanlı tarihtir. Bu kanlı tarih bizim göçebe geleneklerimizle ilişkilidir. Zaten hiçbir zaman yerleşemeyen Osmanlı step kanunlarını “gayrimüslimler”e karşı da çalıştırmıştır. Bu bilgiler son derece sathi olup, aslında Osmanlı’yı karakterize eden unsurun göçebelik ile ilgili unsurların tasfiyesine dayalı, “medenileşmeci” bir diyalektik içerdiğini ve daima göçebelik kültürü ile çatıştığını germezlikten gelmektedir... Osmanlı bir bakıma kurucu unsuru sayılabilecek olan Türkmen unsurlarına karşı devamlı bir savaş içinde olmuştur. Bunlardan başlıcaları Karaman Beyliği ve daha doğudaki Safevilik’tir. İdeolojik planda ise bu karşıtlık, Sünni doktrin ile Şia ya da Şia’dan beslenen ve göçebeler üzerinde son derece etkili olan bazı sufi doktrinler arasındaki mücadelelerdir. Osmanlı’nın göçebelik ile ilişkisinin abartılması ve buna dayalı olarak, karakterinin daima barbarlık ile eşdeğer görünen Müslüman ve Türk kaldığının ileri sürülmesi, Osmanlı tarihinin daima için için bir millilik vasfının taşıdığı iddia edilmesi anakronik bir bakışın eseridir. Aslında Osmanlı tarihi de her gelenekli monarşik tarih kadar kanlıdır, ama bu kanlı tarihin bazı reflekslerini “barbarik milliyetçi savaşlar” tarihine köklü olarak eklemlenmeye çalışmak en az ilk yüceltici bakış kadar hatalıdır” (Öğün, 2003, 60-61).

2.4.1. Mösyö Back: “Dünyanın En Asil, En Doğru, En Namuslu Milleti Müslüman-Türk Milletidir”

Ama, Mösyö Back farklı şeyler söylüyor: Geçen yüzyılın başlarında İstanbul Bahçekapı’da meşhur bir terzihanenin sahibi olup İstanbul’un kalburüstü zenginlerini giydiren Macar bir terzi vardır: Mösyö Back. Devrin en ünlü kulübü Circle Dorla (Sirkıldorya) ‘ın devamlı müşterilerinden Mösyö Back bir gece toplantı halinde bulunan İngiliz,

Fransız, Alman, İtalyan, Rum, Ermeni ve Yahudi dostlarına şu sözleri söylemiştir:

“Efendiler! Ticarethânemde tezgahtarlık eden bir Türk vardı. Kendisini askere çağırdılar. Giderken, daha evvelden ticarethânemden aldığı on beş lira borcu veremeyeceği için özür diledi ve harpten döndüğü vakit ödemek üzere benden mühlet istedi. Elden ne gelir, ben de râzı oldum ve bu parayı unuttum. Umumi Harp (I.Dünya Savaşı) bittikten bir müddet sonra genç bir delikanlı ziyaretime geldi ve tezgahtarın oğlu olduğunu söyleyerek:

-Babam harpte şehit düştü. Vasiyeti icabınca size olan borcunu getirdim, dedi. Ardından da borcu olan daha evvel ödeyemediği için özür diledi. Ben duygulanmışım.Parayı almamakta ısrar ettim.O zamandelikanlı peküzüldü:

-“Bu babamın vasiyetidi”r, dedi. “Eğer almazsanız ruhu azap olur. Üstelik benim için namus borcu sayılır...”

Sözlerinin burasında Mösyö Back’ın gözleri yaşarmış ve bir müddet bekledikten sonra demiştirki:

“Efendiler!.. Dünyanın en asil, en doğru, en namuslu milleti Mislüman-Türk milletidir.” Mösyö Back’ın nakli, aslında ilim ve irfanla şekillenen tefekkür hayatının milletimizdeki yansımasıdır.

3.SONUÇ

Bilginin en büyük güç olduğu üçüncü bin yılda bizler ne kadar bunun farkındayız? Yıldızlı laflarla nitelikli bilgi ve bilimi hayatımıza yer etmesini sağlayabildik mi? Buna çaba sarf ediyor muyuz? Kuru bilgilerle bilimcilik mi yapıyoruz?

Çarpıcı bir araştırma sunalım: 1996 yılında 27 ülkede 32 bin öğrencinin katıldığı çok geniş bir kamuoyu araştırması yapıldı. Araştırmanın adı ‘Gençlerin Tarih Bilinci Üzerine Karşılaştırmalı Avrupa Projesi’ydi. Bu projeden ilginç sonuçlar çıktı. Katılan ülkeler şöyleydi: Türkiye, Fransa, İskoçya, İngiltere / Galler, Belçika, Almanya, Güney Tiroller, İtalya, İspanya, Portekiz, Filistin, İsraili Araplar,

İsrail, Yunanistan, Bulgaristan, Hırvatistan, Slovenya, Çek Cumhuriyeti, Macaristan, Polonya, Ukrayna, Rusya, Litvanya, Estonya, Finlandiya, İsveç, Danimarka, Norveç ve İzlanda. Köber Vakfı’nca desteklenen ve Türkiye’de Tarih Vakfı’nın yürüttüğü, bu araştırmaya Türkiye’nin çeşitli kentlerinden 1229 öğrenci katıldı. Hepsinin yaşları 14-15 arasında değişiyordu İşte bazıları: 1- Türk öğrenciler, tarih öğretmenini en az dinleyen kesim. 2- Aile büyüklerinin anılarına bütün ülkelerde çocuklar inanıyor. İnanmayan dört ülkenin çocukları: Rusya, Çek, Alman ve en az inanan da Türk çocukları! (Hürriyet Pazar, 12 Aralık, 1999). Araştırmadan ilginç sonuçlar ortaya çıktı. Bugün itibariyle hâlin değişip değişmediğini anlamak zor olmasa gerek. İlginç ve düşündürücü bir anektodu nakledeyim:

Türkiye’ye Japonya’dan bir eğitim heyeti gelir. Temas ve incelemeler yapacak, neticeyi yetkililere aktaracaklar. Gerekli kadar da ikili işbirliği gerçekleştirecek. İşler buraya kadar çok iyi...Japon heyeti yurdumuzun bazı bölgelerinde gerekli incelemelerini yapar. Sonra Bakanlıkta toplanırlar. Heyetin hakkımızdaki tespiti ilginç: “Sizin çocuklarınızda milli şuur yok.” Bizimkiler şaşırır! Bizim çocukların damarlarındaki kan milli duygumuzun kaynağıdır. Yine de fazla ses çıkarmazlar! Ne de olsa misafirdir! Bizimkiler sorar: “Peki, sizin gençlerinizde milli şuur var mıdır?”

Japon uzmanları anlatmaya başlar. “Biz gençlerimize ilk mektebe başlamadan çok testler uygularız. Mesela uçak gibi hızlı giden trenlerimize bindirir, bir tur yaptırırız. Çok katlı yollardan da geçen tren, onları şöyle bir sarsar. Mini mini çocuklarımız teknolojinin bu baş döndürücü neticesini görerek bir şoke olurlar. Sonra...Bu şoktan sonra Hiroşima’ya götürürüz. Bölgeyi aynen koruyoruz. Bombalanmış bu bölge hakkında bilgilendirir; değil hayvan, bitkinin bile yeşermediğini gösteririz. Ve deriz ki Eğer sizler çalışmaz, sizden öncekileri geçmezseniz vatanınız, işte böyle

düşmanlar tarafından bombalanır. Hiçbir canlı yaşamayacak biçimde size bırakıp giderler. Çalışırsanız, bindiğiniz hızlı trenleri bile geçecek yeni vasıtalar ya parsınız. Gerisi sizin bileceğiniz iş. Çocuklarımız bununla ikinci bir şok daha yaşarlar. Sizlere şunu hatırlatalım ki, Türkiye'de birçok teknik elemanlarımız bulunmaktadır. Bunların herhangi birine bu konuyu sorabilirsiniz.

Bizimkiler şaşkınlık içinde sorarlar:

- Peki ya Türkiye için tespitiniz var mı? Varsa müşahedeleriniz nedir?

Japonlar; "Elbette var derler. Bizimkinden çok daha önemli. Bir tanesi Çanakkale Savaşları'nın olduğu bölge. Bu bölümü gençlerinizin şok olması için yeter de artar bile. Bir metre kareye altı bin merminin düştüğü savaşta, Türk'ler her şeye rağmen galip çıkıyor, olamayacağı olur hale getiriyorlar. En son teknolojiye ve donanıma meydan okuyarak, inancın galip geldiğinin ispatını yapıyorlar. Üstelik karşılarında tek bir düşman değil, müttefik güçler; sizin tabirinizle yetmiş iki millet var"

Japonlar çocuklarına; Japon millî şuurunu vermek için Hiroşima ve Nakazaki'ye götürerek; nereden nereye geldiklerini belleklerine sindirip; millî şuurlarını her daim canlı tuttukları halde; bizim de millî uyanışımız bu şehit topraklarda yatmasına rağmen; şuursuzluğun zirvesini yaşıyoruz.Varlık içinde yokluğa mahkum vaziyette millî şahsiyetimizin berheva olmasına seyrici kalıyoruz.

Bizdeki "bilimselliğin" sonucu...

3.1. Okumayı Hayatın Merkezine Almak

Okumayı merkeze almayan fertlerden teşekkül etmiş bir cemiyetin geleceğe yönelik bir iddiasının ne kadar "iddialı" olduğu şüphe götürmez bir hakikattir.

Doğru oturup doğru konuşalım: Müslüman-Türk milletin bir ferdi olarak "Oku Emri"ne ne kadar sadığız?

Kendimizi ne kadar sorguluyoruz?

Boş vakitlerde okumak şeklindeki bir anlayışın bizleri ne kadar güçsüz, takatsiz bıraktığının farkında mıyız?

Bizler Müslüman olmakla; düşünen ve kitaba, ilme, alime büyük değer veren bir millet olduk. Şimdi ise bu değerlere düşman bir millete dönüştük!

Nizamü'l-Mülk, Fatih, Yavuz.. gibi devlet büyüklerinin en büyük özellikleri bazen günde 8 saat kitap okumalarıdır. Biz kaç dakika okuyoruz?

İhtişamlı devirlerden sonra duraklama ve gerileme ile beraber kitap okumaz hale geldik. Çünkü bize bu ihtişamı sağlayan "Oku" Emri'ne yüz çevirdik!

Matbaanın Türkiye'ye gelişinden (1727) 19. Asrın sonlarına kadar, basılan kitap sayısı 5 bin civarındadır.

20. Yüzyılın başlarında ancak basılan kitaplarla beraber tüm Osmanlı'nın kitap mirası 35-40 bin civarındadır. 1930-1932 yıllarında bir kitap 300 adet basıldığında sevinilirdi.

1940-1946 yılları arasında Türkiye'de gazete tirajı, İkinci dünya savaşı gibi toplumu ilgilendiren çok önemli bir hadise olmasına rağmen, 30 bin civarındadır. Bu tiraj ancak 1947 de 70 bine doğru çıkabilmiştir.

Ülkemizde 78 milyon insan olmasına rağmen günümüzde günlük 4.5 milyon gazete satılabiliyor (Yay-Sat raporlarına göre).

"Nasıl okumalıyız ? " sorusunu cevaplama-
dan önce , "niçin okumalıyız? " sorusunun cevabını bulmalıyız.

Kitaba uzak bir toplum fikirsiz toplumdur.

Fikirsiz toplum

ise toplum değil, sadece bir yığındır.Çilesiz, kimliksiz ve başkaları tarafından kullanılacağı n bir toplum. Bilgi çekirdektir. Çatlayıp bilgi vermesi için uygun bir toprağa atılması gerekir.

Kitaba bir yılda kim ne kadar para vermiş bilmek istiyor musunuz?

Kişi Başına

Norveç'li	137 Dolar.
Alman	122 Dolar
Belçika'lı	100 Dolar
Avusturya'lı	100 Dolar
Güney Kore'li	39 Dolar
İspanya'lı	39 Dolar
Dünya Ortalaması	1,3 Dolar
Türkiye'li	0.45 Dolar(45Sent)

3.2. Dünyayı Yöneten "KALEM, MÜREKKEP VE KAĞITTIR"

Kitap, ömrü uzatmanın en iyi ilacıdır. Kimki kitap sever ve okur, onun yaşayışı dolu ve zengin olur. Zira insanın baş düşmanı boşluk ve tembelliktir ki bu da stresi doğurur. Stresler de insanın ölüm alarmlarıdır. Düşünmeden öğrenmek faydasız, öğrenmeden düşünmek tehlikelidir" "Kitap okumakla insan zekası gelişir" "Dünyayı yöneten KALEM , MÜREKKEP VE KAĞITTIR"

Kitap, düşünce bahçelerinden devşirilmiş bir buket çiçek, DÜNLE YARIN ARASINDA çetin bir yolun yolcusu olan insanın önüne serilmiş bir kucak ışıktır.

İbn-i Rüşd: Sadece evlendiği gün ve babasını kaybettiği gün kitap okuyamamıştır.

Ely Burn :İsmindeki bir demirci, boş vakitlerini değerlendirerek 8 dil ve 22 Avrupa Lehçesi öğrenmiştir.

Churchill: Yurt dışı seyahatlerinde okuyacağı kitaplar kalacağı otele yerleştirilmiştir.

Maison Good: Londra'da hastalarını ziyarete giderken araba içinde Lukretiyus adlı meşhur eseri tercüme etmiştir.

Amerika'lı yazar Marjorie Holmes: Dört çocuk annesidir. Yüzlerce makale ve 17 kitap yazmıştır. "Disiplinliyim, planlıyım. Heveslerime karşı koymayı ve zamanımı tanzim etmeyi erkenden öğrendim" demiştir.

ABD Başkanlarından Abraham Lincoln; Çocukluğunda bir çiftçinin yanında ırgat olarak çalışırken çift sürdüğü hayvanlara istirahat

verdiğinde kitap okuyarak bazı okulları dışardan bitirmiştir. Bakkal çıraklığı yaparken de müşteri gelmediği zamanlarda kitap okuyarak liseyi ve üniversiteyi bitirmiştir.

3.3. Kişi Başına Düşen Kitap Sayısı

Almanya'da	1000 kişiye 2.700
Rusya'da	1000 kişiye 18.000
ABD'de	1000 kişiye 12.000
Japonya'da	1000 kişiye 1.100
Türkiye'de	1000 kişiye 7 kitap düşer.

3.4. Basılan Kitap Sayısı

ABD'de bir yılda 72.500 kitap basılıyor.

Rusya'da 38.000

Almanya'da 49.000

Japonya'da 42.000

Türkiye'de 7.000

Türkiye kumarda dünyada ikinci

İsrafta birinci

Alkolde üçüncü

Sigarada dördüncüdür.

3.5. Cemil MERİÇ...

Odanın ortasında bir masa. Masanın üstünde bir sandalye sandalyenin de üstünde elinde kitabını okumaya çalışan bir mütefekkir: CEMİL MERİÇ...

Gözlerindeki rahatsızlığın okumasını zorlaştırdığı bu yıllarda, okuma açlığını bu şekilde gidermeye çalışıyor. Bunu yaparken tavandaki lambanın ışığından faydalanıyor. Çünkü lambayı kendisine yaklaştıracak bir iki metre kabloya vereceği paranın hesabını yapmak zorunda... "...Düşman bir çevrede ister istemez kitaplara kaçıyorum. Yani düşünce ve edebiyata hür düşünce sonunda yönelmiyorum. Yasamak için kendime bir dünya inşa etmek zorundayım! Kitap bir liman benim için, kitaplarda yaşadım ve kitaptaki insanları sokaktakilerden daha çok sevdim. Kitap benim has bahçemdi. Hayat yolculuğumun sınır taşları kitaplardı."

3.6. Bilgi, Sadakatin Varlığını Öğretir.

İrfan, sadakatin bütün benliğe nüfuzuna sebep olur. Tefekkür ise, millet ve memleketi için:“ Hizmet muvaffak olsunda varsın bizim yerimiz caminin pabuçluğu olsun“ prensibini hayatının merkezine yerleştirir. Albert Einstein’ın dediği “ilimsiz din total; dinsiz bilgi de kördür.

Artık, nitelikli bilgi ile donatılan nesil, gücünün farkında olarak -Necip Fazıl’ın ifadeyle: “Surda bir gedik açtık, Mukaddes mi mukaddes; Ey kahpe rüzgar ne yandan esersen es” rahatlığıyla gelecek vizyonunu çizecektir.

KAYNAKÇA

BABUNA ,Cevat (2004): Gerçek Hayat Dergisi, Nisan Baskısı, İstanbul

ÇÜÇEN, A.Kadir (2009): Bilgi Felsefesi, Asa Yayınları, Bursa

DOĞAN, D.Mehmet (1990): Büyük Türkçe Sözlük, Rehber Yayınları,İstanbul

DRUCKER, Peter F. , Trc.: ÇORAKÇI, Belkıs (1994): Kapitalist Ötesi Toplum, İnkılâp Kitabevi, İstanbul

EROĞLU, Feyzullah (2010): Davranış Bilimleri, Beta Yayınları, İstanbul

HALDUN, İbn-i, Trc.:KENDİR ,Halil (2004): Mukaddime I, Yeni Şafak Kültür Yayınları, İstanbul

HÜRRİYET/ Pazar,12 Aralık1999

KARAMAN, Hayrettin (1996): Bilgizlik ve İletimsizlik Çağı, İzlenim Dergisi, Sayı:30, İstanbul

MENGÜŞOĞLU, Takiyettin (1992): Felsefeye Giriş, Remzi Kitabevi, İstanbul

NASR, Seyyid Hüseyin,Trc.:YAZAR,Yusuf (2001): Bilgi ve Kutsal, İz Yayıncılık, İstanbul

ÖĞÜN, Süleyman Seyfi (2003): Türkiye Günlüğü Dergisi, Sayı:75, İstanbul

PALECEK, Mike, Trc:Berkay Öbek (2009): Kapitalizm Bilime Karşı, Le Monde Diplomatique Türkiye Ekim-2009, İstanbul

TABAKOĞLU, Ahmet (2005): Toplu Makaleler I, İktisat Tarihi, Kitabevi,İstanbul

TURGAY, Nurettin (2000): Şamil İslam Ansiklopedisi, Tefekkür Maddesi, Akit Gazetesi Kültür Yayınları, İstanbul

TÜRKDOĞAN, Orhan(2009);Bilimsel Araştırma Metodolojisi, Timaş Yayınları, İstanbul

YILMAZ, Ö.Faruk (1998): Osmanlı Tarihinden Altın Sayfalar, Osmanlı Yayınları İstanbul